

NEGUIT

A l'escalenc absent, a l'ocasió de
l'Aplec de la Sardana 1985, de l'Escala.

*De cara al mar un home cogitava
fitant, abstret, la roca del Cargol;
la lluna el seu visatge acaronava
i, suau, l'amoixava el ventijol.*

*Si bé la serenor de l'hora quieta
invitava a un tranquil recolliment,
m'atansí a d'estàtica silueta
mimbada de visible abatiment:*

*-Dispenseu, bonhome, si estroncar goso
la vostra lletania de records;
és mitjanit i és deshora, suposo,
per cercar de la vida reconforts.*

*És que puc alleujar vostres dolences?
és que per desventura us cal ajut?
«-Mercès per tan solícites volences;
sapigueu que aquí sou el benvingut.*

*Sóc escalenc; la vida sorneguera
M'allunyà d'aquest poble blau i or
i aital record em fa venir plorera;
m'heu atrapat en un moment d'enyor.*

*Subjugat per les veus de les sirenes
creguí trobar defora el paradís,
pensant que més enllà d'eixes carenes
tot era més plaent que al meu país.*

*I avui revinc. I em torba la tristesa
d'adornar-me que el poble que em parí
ha recaptat del món tanta impuresa
que l'Escala d'avui no és la d'ahir.*

*No em calma pas la pena el seu bullici,
ni aquest brogit, ni aquesta agitació
on el goig és luxúria i l'amor vici;
més no és virtut del cor la reflexió.*

*Demà, de nou, l'Aplec de la Sardana;
vol honorar a l'escalenc absent;
en un context on la fervó agermana,
per sempre més l'absent vol ser present.*

*I la nostàlgia m'és avui tan viva
que imitant al poeta vull rendir
i cridar fins que no em resti saliva:
«TORNAU-ME AL MEU TERRER, QUE HI VULL MORIR».*

L'ESCALA, Gener 1985 - Jaume SADERRA i RIERA